



Kaposvár megér egy mesét? Leépülő kultúra, oktatás, agymosó propaganda, feudális társadalom

Szita Károly három évtizede, harmadik rész

Az első két részben a kézzel fogható kérdésekről ejtettünk szót, [a betonba öntött ízléstelenségről](#), városrombolásról, aztán [a gazdaság könyörtelen tényeiről](#), amelyek rendre a sereghajtók közé árazzák Kaposvárt. A legpusztítóbbnak mégis azt látjuk, amit a kultúra és a közbeszéd, a társadalom kötőszövege ellen elkövetett. Míg 1990 előtt a somogyi kommunista vezetők megvédték a budapesti kultúrpolitikusoktól az ellenzéki szentély Csiky Gergely Színház világra szóló teljesítményét, addig Szita Károly a színház ellen 2008-ban szélsőjobbról indított támadás idején nemhogy kiállt volna a társulatért, de kihasználta a helyzetet a legkiválóbbak eltávolítására, ezzel súllyesztve a tehetségtelenség és közepszerűség mocsarába a színházat – hasonlóan a városi kultúra többi ágához.

Nem véletlenül fogalmaz így **Eörsi László** „Megbombáztuk Kaposvárt”

című, a színházról szóló kiváló munkájában:

„E nagy múltú, Európa-szerte ismert műhely ledarálásában a „nemzeti erők” eredményesebbnek bizonyultak a pártállami kultúrvezetésnél.”

Színházunk módszeres tönkretétele volna tehát az első a tíz közül, és a részletek helyett a „Csiky-dosszié” c. gyűjtésünk elérését tennénk ide – bőven van olvasnivaló:

<https://www.kapost.hu/dossziek/csiky-dosszie-szinhaz-az-egesz-varos/>

Legalább ennyire szomorú tény, hogy Rippl-Rónai, Vaszary

és még számos nagyszerű festő városának képzőművészete is alig mutat életjeleket: a múzeum által egykor működtetett Fő utcai Somogyi Képtárban szinte felsorolni is képtelenség, mennyi nagyszerű kiállítás érte egymást, ma pedig a képtár az Együd (Agora) Művelődési Központ emeletén rejtőzködik szolid érdektelenségben, kiesve a fókuszról,

nem melleleg gyengítve a sétálóutca egyre sorvadó kínálatát.

Egy, a kultúra iránt fogékony, kreatív városvezetés az Anker-ház egész földszintjét – és alagsorát – formálta volna át komplex, sokdimenziós kulturális és közösségi térré, kiállításokkal, kávézóval, galériával, megnyitva a „felújított” Somogy Áruház felé. Különvéleményünk van azzal kapcsolatban, hogy hol volna a helye egy gazdag Rippl-Rónai állandó kiállításnak: csodálatos hely a villa, de képeit a világpolgár festő nem a hálószobájába, hanem nagypolgári szalonokba, világvárosok kiállítási csarnokaiba szánta. Óriási idegenforgalmi vonzereje lenne egy belvárosi, exkluzív Rippl-Rónai állandó kiállításnak – a sok haszontalan baromságra, szökőkútra,

giccses köztéri – szamaras – szobrokra elrázott százmilliók helyett.

Harmadik: a rendezvények, „fesztiválok” elsekélyesedtek, kiürültek: a Rippl-Rónai Fesztivál – ha még így hívják – néhány másod-harmadvonalbeli zenekar, szórakoztatóiparos fellépéséből áll, [hasonlóan a Kaposvári Farsanghoz](#). Mikor a [Youth Football fesztivált elveszítette a város](#), azt ígérték, „ennél sokkal színvonalasabb, izgalmasabb rendezvény” jön – azóta is várjuk, hacsak nem erre a hőlégballon-bajnokság című töketlenkedésre gondoltak. Az elsivárosodást tovább fokozta a kaposvári [kultúrintézmények Csiky Gergely Színházba történő beolvasztása](#), s [nem utolsó sorban](#)

Szita közvetlen hozzátartozóinak vezető pozíciókba ültetése.

Negyedik: [a levéltár kitúrása a belvárosból](#), és a múzeum épületének elvesztése. Mert ez történt: ahelyett, hogy megtartották volna a levéltár ikonikus épületét a helyén – azzal együtt, hogy felújítva kiválóan szolgálhatott volna raktárépületként a volt Bartók iskola – évekig hagyták lerohadt állapotban, miközben a „megyei közgyűlés” nevű [semmirekellő kenyérpusztító-gyülekezet](#) kevesebb, mint harminc fővel

elfoglalta a Fő utcai, hatezer négyzetméteres épület legnagyobb részét.

Ráadásul a most felújított múzeumi rész (a volt levéltár) nem került át a város tulajdonába, és kicsúszott a kezükből a Fő utcai ház, a Dunántúl egyik legszebb

neoklasszicista épülete is, beleértve a belső udvart, amely az EU-s pénzből kialakított „Vigasságok tere” helyett régóta parkolóként szolgál a megyei közgyűlés autóinak – Szita gyávaságát és tehetetlenségét ismerve, ez így is marad.

Ötödik: az önálló Kaposvári Egyetem elvesztése.

Vannak kilencszáz éve működő egyetemek, a kaposváriak húsz év jutott. Szita – és általában a fideszesek – ellenségesen tekint mindenre, ami nem zsebelhető be közvetlenül, vagy nincs az irányítása alatt. Az egyetem vezetőivel soha nem volt jó kapcsolata: számos alkalommal próbált beleszólni a dolgukba, főleg személyzeti kérdésekben. Ő és Gelencsér Attila csak lapítottak, mikor kiderült, hogy Kaposvárt betagosítják a nagy agráregyetembe: ez is jellemzi, mennyire súlytalanok a Fideszen belül.

A kaposvári közoktatás leépítését Szita Károly már évtizeddel

az államosítás előtt megkezdte – önszorgalomból. Sokoldalúan alkalmatlan személyeket nevezett ki „oktatási és kulturális igazgatónak”, segítségükkel telirakta lojális, elkötelezett intézményvezetőkkel – köztük rokonokkal, sógor-komákkal – az iskolák vezető pozícióit, akik közül sokan egyenesen neki jelentettek. A felülről irányított kontraszelekció az elmúlt évtizedekben totális pusztítást végzett a kaposvári közoktatás minden szintjén.

Sport, avagy azt is rosszul csinálja, ami a szívügye:

a tíz- és százmilliós támogatások ellenére éppen kiesett kedvenc kosárlabdacsapata, a „Kaposvári Delfinek” az első osztályból. Szita képtelen felfogni, hogy az a város, amely fele annyi iparűzési adót szed be, mint Kazincbarcika, nem tud fenntartani négy-öt első osztályú egyesületet, ha nincs – márpedig nincs – életerős szponzor a csapatok mögött. Kaposvár kétszer annyit költ sporttámogatásra, mint a megyei jogú városok átlaga, miközben az erre fordított adóbevétel fájdalmasan hiányzik más feladatoknál.

A helyi nyilvánosság, közbeszéd, médiakommunikáció lezüllesztése

a nyolcadik. Amit e téren Szita Károly művelt, csak gazdagon dokumentált ügynökmúltjával magyarázható. Nincs még egy megyei lap az országban, ahol egy volt kommunista pártfunkcionárius lenne a főszerkesztő, nincs olyan betegesen elvakult, pártos városi televízió, mint a Kapos Tv, és nincs olyan nyomorult médiapribékekből álló bandérium, mint a „Most médiacsoport”, mely állami és önkormányzati hirdetésekből, pályázatok kommunikációs költségeiből százmilliós összegeket kap fideszes gazdája napi szintű feldicséréseért és bármiféle kritikai hang vagy ellenzéki megnyilvánulás mocskolásáért.

A kilencedik a helyi demokrácia leépítése az előző ponttal

szoros összefüggésben. A tekintélyuralom a kaposvári közélet legfőbb jellemzője. Ebből fakad Szita Károly arroganciája: a közgyűlés nyilvánossága előtt akár órákig, megkötés nélkül szónokolhat saját sikereiről, szemérmetlen, hazug módon dicsérheti saját magát, **hazudhat rogyásig**, az ellenzéknek a szervezeti és működési szabályzat szerint nincs módja kifejteni erről a véleményét. A közgyűlésen Szita rendszeresen – jogsértő módon – **nem ad szót az ellenzéki képviselőknek**, arról nem beszélve, hogy sajtócselédei mindig egyoldalúan, az ellenzék álláspontjáról tudomást sem véve számolnak be a közgyűlésen történekről.

A „Fidesz-demokrácia” természete megmutatkozik

a választási kampányban is: Szita kampánya búzlik a pénztől. Minden, **Mészáros Lőrinc által birtokolt buszmegálló-citylightos plakátról** ő mered ránk. Ezeket – Kaposvárt súlyosan megkárosítva – **Szita Károly játszotta át a nemzet gázszerelőjének**, de pl. a Kaposvár „egyes” polgáraiért egyesület is nyomtatott milliós költséggel a fideszes képviselők és Szita képével dekorált (brrr...) Kaposvár-térképet – és mindez csak a jéghegy csúcsa: arról, hogy folyamatosan szondázzák a közvéleményt, hogy fizetett alkalmazottakkal frissítik a városi Kubatov-listát, biztos tudomásunk van, de ennek sok-tíz-milliós költségeit gondosan titkolják.

És tizediknek a szomorú társadalmi végeredmény: egy bezárkózó, reményvesztett,

előregedő, kommunikációképtelen helyi társadalom, **megalkuvó, az önkény kiszolgálójává züllő köztisztviselők**, egyre színvonalatlanabb, esetenként jogtiprástól sem visszariadó közszolgálat, **bezsarolt, fenyegetett vállalkozók**, revolverajtó, amely megrendelésre bárkit megrágalmaz – olykor a rendőrség segítségével –, leépülő kultúra, elgettósodó városnegyedek, elveszített perek, **szégyenbélyegként a város homlokán éktelenkedő ügynökmúlt**, s ennek nyomán az **elvándorlás**, **népességcsökkenés**, leépülés egyre gyorsuló ütemben.

Sebaj: őt már kiszolgálta ez a rendszer, a többiek meg így jártak: mert „hagytuk, hogy így legyen”.